

בניהו ורואה פרוע, נאמנה לומר בתולה
היתי וכחותי מאיים.

ומדקדקת הגמרא: טעמא דאייכא עדימ, הא אם ליבא עדימ שיצאה בהינומא, הבעל מהימן, ואיןנו נוטלת אלא כתובותמנה כאלמנה⁽⁶⁾.

ומקשה הגمراה: אם כן לימת נאמר,
שבמשנתינו תנן סתמא דלא כרבנן גמליאל,
שאמר לעיל (דף יב ב) הנושא אשה, ולא
מצא לה בחולין, וטוונת האשה —
”משארסתני נאנsty, ונסתחפה שדר, כיון
שנאנטyi תחתיך, אחרי שכבר התהייבת לי
כתובה כבתולה”, והבעל אומר — הביא

והקשׁו על פירשׁ", שהרי בסוף המשנה נאמר
שׁ"אמ יישׁ עדים אינו נאמן", ולפי פירוש רשׁ"י
היה למשנה לומר — שכשלה חובכו אינו
נאמן?

ותירץ הבית הלו – שבאמת לפִי רַבִּן גמליאל שחולק על רבי יהושע וסובר שמיגו מועיל, כמו شبיכור בגמרא, א"כ כאן יועל הימינו כמו לשיטת התוספות, אף כשהלה טובעו, בambilנו שהיה אומר להד"ם, וכל מה שאמר רשי"י איננו אלא לשיטת רבי יהושע שבעלמא מינו לא מהני, ורק כאן מועיל הימינו, משום שאין זה מינו אלא "הפה שאסר".

ומה שכחה המשנה ש"אמ יש עדים אין נאמן" קאי אף לרבע גמליאל, ובאמת לרבי יהושע אין צורך דוקא עדים, והוא הדין ג"כ כשהלה תובעו בלבד.

ו. והטעם — כיון שאזילין בתר חזקת הממון של הבעל ואין מוציאים ממנה מספק.

טז-א על קנייתו, משום **שחפה שאסר** ואמר שהייתה של אביך, הוא הפה שחתיר ואמר ולקחתיה הימנו⁽⁵⁾.

וזאת יש עדים שהיא של אביו, והוא אומר לקחתיה הימנו, איןנו נאמנים, מכיוון שהוא יודעциם שהייתם של אבוי גם بلا דברינו.

ולכן עליו להביא ראייה על קניינו, משום שבקרקע אזולין בתור חזקת המרא קמא, עד שיביא הקונה ראייה שקנה, או עד שתהא לักษת ג' שנים בקרקע.

גמרא

מבואר במשנה: שרק אם יש עדדים שיצא

ותירץ על זה המגיד משנה — לאחר שתקנו
הגאונים שכותבה נגبية אף מן המטלטליין, הרוי
יש כאן ג'כ כפירת מטלטליין, ולכן מתחייב
שברוחה

ומכל מקום הקשה המגיד משנה — שהרי אכן קיימת לנו ש"הטוען אחר מעשה בית דין לא אמר כלום", ואם כן אין הבעל נאמן לומר פרוע על המנה שחייב בתרור אלמנה, ונוחש אותן מנה כammen שאינו יכול לכפור, ובממון שאינו יכול לכפור מבואר בגדרא שנחשב כ"הילך", ואין נשבעים עליו? ויעוין בחידושי הגר"ח על הרמב"ם הנ"ל. שיישב את הטעות הללו.

5. בראשי מבורא, שנאמנוות מצד "הפה שאסר" שיצת רק היכא שלא נודע לתובע שהיתה של אביו אלא על פיו של הנחבע. ומשמעו שאם היה תובעו, אך פ' שלא היו לו עדים לثبتינו,תו לא החשיב ב' "הפה שאסר".

אך התוספות חלקו על פירושי וככתבו שאף כשהלה תובעו נאמן, במיגו שהיה אומר להדפס.